

Sygn. akt V K 83/13

1 Ds 5651/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Borkowska

Protokolant: Ewa Słowińska

w obecności Prokuratora -----

po rozpoznaniu dnia 5 marca 2013 r.

sprawy **R. K.**

urodz. (...) we W.

syna M. i H. zd. R.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że w dniu 11 listopada 2012 r. we W. znajdując się w stanie nietrzeźwości, posiadając 0,27 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

I. uznaje oskarżonego R. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za przypisane oskarżonemu przestępstwo na podstawie art. 178a § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 2 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny warunkowo zawiesza na 1 (jeden) rok próby

III. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny w razie zarządzenia jej wykonania zalicza okres zatrzymania w dniach 11 listopada 2012 r. i 12 listopada 2012 r., przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm stawkom dziennych grzywny

IV. na podstawie art. 42 § 2 kk i art. 43 § 3 kk orzeka wobec R. K. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 664,20 złotych (sześćset sześćdziesiąt cztery złote dwadzieścia groszy – w tym VAT) tytułem nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu oskarżonemu R. K.

VI. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych

Sygn. akt V K 83/13

UZASADNIENIE

W dniu 10.11.2012 r. do godzin późnowieczornych R. K. spożywał alkohol w postaci 0,7 litra wódki.

Następnego dnia, tj. 11.11.2012 r. około godz. 21.00 R. K. wsiadł do stanowiącego własność jego ojca samochodu O. (...) nr rej. (...), aby pojeździć po mieście. Wyjeżdżając z posesji przy ul. (...) w trakcie wykonywania manewru skrętu w lewo w kierunku ulicy (...) nieprawidłowo ominął zaparkowany pojazd marki F. (...) i uderzył w jego tylne prawe nadkole. R. K. zaparkował swój samochód w niewielkiej odległości od miejsca zaparkowania F. (...) i przystąpił do wymiany koła w swoim pojeździe. Po chwili na miejscu znaleźli się funkcjonariusze Policji, którzy wyczuli od R. K. woń alkoholu i dokonali badania stanu jego trzeźwości.

Pierwsze badanie o godz. 21.45 wykazało 0,27 mg/ alkoholu w wydychanym przez R. K. powietrzu, badanie o godz. 21.50 wykazało 0,26 mg/l alkoholu.

DOWÓD: - częściowo wyjaśnienia R. K. k. 20-21

- zeznania F. N. k. 43-44

- zeznania K. S. k. 45-46

- zeznania K. R. k. 41-42

- protokół użycia urządzenia pomiarowego k. 4

R. K. ma 33 lata, jest bezdzietnym kawalerem. Posiada wykształcenie średnie i wyuczony zawód handlowca, aktualnie z uwagi na stan zdrowia po przebytych w 2010 r. wypadku nie pracuje i pozostaje na utrzymaniu rodziców. W miejscu zamieszkania aktualnie R. K. ma pozytywną opinię.

Jak wynika z karty karnej R. K. był trzykrotnie karany sądownie. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 27.07.2006 r. sygn. akt VI W 671/05 za czyn z art. 119 § 1 kw został skazany na karę 20 dni aresztu. Wyrokiem tego samego Sądu z dnia 16.10.2007 r. sygn. akt V K 152/04 wymierzono R. K. karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5 lat próby za czyny z art. 59 ust. 1 i art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków z dnia 15.09.2008 r. sygn. akt II K 615/08 R. K. został skazany na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5 lat próby za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Biegli psychiatrzy rozpoznali u oskarżonego zespół uzależnienia spowodowany używaniem narkotyków (amfetaminy i heroiny). W dacie czynu oskarżony nie miał zniesionej bądź znacznie ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

DOWÓD: - karta karna k. 26

- dane osobopoznawcze k. 40

- wywiad kuratora k. 72-74

- opinia sądowo-psychiatryczna k. 32-34

W postępowaniu przygotowawczym R. K. przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu poprzedzającym zdarzenie do godz. 22.30 spożył 0,7 litra wódki na dwie osoby. W dniu zatrzymania nie spożywał żadnego alkoholu, zaś w godzinach wieczornych wsiadł do samochodu, ponieważ był przekonany o swojej trzeźwości. Oskarżony zaprzeczył spowodowaniu jakiegokolwiek kolizji, wyjaśnił, iż na ul. (...) złapał „gumę” i zatrzymał się w celu zmiany koła, a następnie został zatrzymany przez policję (k. 20-21).

W toku przesłuchania przed Sądem oskarżony przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu, wyjaśnił, iż alkohol pił poprzedniego wieczoru i nie spodziewał się, że następnego dnia może nadal być pod jego wpływem. Dodał również,

iż na jezdni było ślisko, on zaś „nie wyrobił na zakręcie” i wjechał na chodnik. R. K. zaprzeczył przy tym, by uderzył w inny samochód (k. 76-77).

Analiza zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego stwierdzenia, iż wina i sprawstwo oskarżonego w odniesieniu do stawianego mu zarzutu nie budzą wątpliwości. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w którym oskarżony przyznał się do jazdy samochodem w dniu 11.11.2012 r. oraz co do tego, iż alkohol w dużej ilości spożywał poprzedniej nocy. W tej części wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w obiektywnych i wiarygodnych zeznaniach świadka K. R. oraz w treści dokumentów w postaci protokołu użycia alkometru oraz protokołu zatrzymania. W toku postępowania oskarżyciel publiczny nie przedstawił jakichkolwiek dowodów na to, by oskarżony spożywał alkohol bezpośrednio przed zatrzymaniem, należy zatem (mając na względzie nieznaczny stan nietrzeźwości oskarżonego, zbliżony do granicznej normy 0,25 mg/l) przyjąć za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego co do tego, iż spożył dużą ilość alkoholu poprzedniej nocy. Na wiarę zasługują również twierdzenia oskarżonego co do tego, iż stężenie alkoholu w jego organizmie malało. Okoliczność ta wynika bowiem jednoznacznie z protokołu użycia alkometru, przy czym podkreślenia wymaga fakt, że wskazana w tymże dokumencie data badania nie zgadza się z faktycznym czasem użycia urządzenia. Adnotacja taka zawarta jest na odwrocie protokołu, stąd też Sąd ustalając rzeczywisty czas badania oparł się na zeznaniach funkcjonariusza policji K. R..

Sąd nie dał natomiast wiary wyjaśnieniom oskarżonego w części w której zaprzecza on spowodowaniu kolizji drogowej. W ocenie Sądu oskarżony usiłuje w ten sposób uniknąć odpowiedzialności za wykroczenie oraz odpowiedzialności odszkodowawczej. Jego wyjaśnienia w tym zakresie nie mogą zostać uznane za przekonujące z uwagi na ich sprzeczność ze spójnymi zeznaniami świadków kolizji – F. N. i K. S., którzy jako osoby obce dla oskarżonego nie mają interesu w jego fałszywym pomówieniu. Ich zeznania zostały przez Sąd uznane za w pełni wiarygodne i obiektywne, przy czym ustalenie, iż oskarżony wjechał swoim pojazdem w zaparkowany samochód F. (...) nie ma znaczenia dla kwestii odpowiedzialności R. K. za występki z art. 178a § 1 kk. Odpowiedzialności za ten czyn podlega bowiem osoba, która prowadzi pojazd mechaniczny będąc w stanie nietrzeźwości, niezależnie od tego czy spowoduje w tych okolicznościach kolizję bądź wypadek drogowy.

Autentyczności i mocy dowodowej zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów nie kwestionowano w toku postępowania, zaś dokumenty te (karta karna, wywiad środowiskowy) pozwoliły na poczynienie ustaleń m.in. w przedmiocie uprzedniej karalności R. K. oraz jego aktualnej sytuacji materialnej, zdrowotnej i życiowej.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu sprawstwa występku z art. 178a § 1 kk.

Istotą w/w przestępstwa jest prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości. W realiach niniejszej sprawy nie budzi żadnych wątpliwości, iż R. K. prowadził pojazd marki O. (...) w ruchu lądowym – wszak poruszał się ulicą (...) we W.. Tym samym zatem oskarżony w pełni zrealizował znamię czynności wykonawczej przedmiotowego czynu, określone w w/w przepisie. Ponadto, mając na uwadze wynik badania alkometrem, brak jest również wątpliwości co do tego, iż R. K. znajdował się w momencie prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości – posiadał bowiem 0,27 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Mając na uwadze przytoczone powyżej argumenty świadczące o wypełnieniu przez oskarżonego znamion czynu z art. 178a § 1 kk, Sąd wymierzając oskarżonemu karę, miał na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk, bacząc by wymiar kary był współmierny do stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa. Sąd wziął również pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W ocenie Sądu stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu nie może być uznany za bardzo wysoki. Oskarżony wprawdzie spowodował kolizję drogową, jednakże stan jego nietrzeźwości był niewielki, jedynie nieznacznie przekraczając graniczną normę dzielącą stan nietrzeźwości od stanu po spożyciu alkoholu i wykazywał tendencję malejącą. Sąd miał również na uwadze pozytywną opinię jaką oskarżony posiada obecnie w miejscu

zamieszkania (z wywiadu kuratora wynika, iż R. K. uczestniczy w programie metadonowym i utrzymuje abstynencję od alkoholu), wziął pod uwagę również fakt, iż wprawdzie nie jest to pierwsze wejście przez oskarżonego w konflikt z prawem, jednakże poprzednie skazania R. K. dotyczyły czynów z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i miały miejsce w 2007 i 2008 r. Uwzględnić należy również fakt, iż oskarżony spożywał alkohol w nocy poprzedzającej zatrzymanie, nie zaś w dniu zdarzenia, jego stopień zawinienia musi zatem być uznany za niższy od przypadku kiedy osoba zatrzymana w trakcie kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości spożywa alkohol w niewielkim odstępie czasowym przed uruchomieniem pojazdu.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, a w szczególności niewielki stopień nietrzeźwości oskarżonego, Sąd doszedł do przekonania, iż wystarczającym dla osiągnięcia celów kary będzie wymierzenie R. K. najłagodniejszej z kar przewidzianych za czyn z art. 178a § 1 kk, tj. kary 40 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki za równoważną kwocie 20 zł. W/w kara będzie zdaniem Sądu współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu, a ponadto adekwatna do stopnia jego zawinienia.

Wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny Sąd zawiesił warunkowo na minimalny okres 1 roku próby, uznając ten okres za wystarczający do zweryfikowania postawionej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Zdaniem Sądu aktualna sytuacja życiowa i zdrowotna oskarżonego pozwala na przypuszczenie, iż R. K. nie wejdzie ponownie na drogę przestępstwa. Świadomość możliwości zarządzenia wykonania kary grzywny w razie ponownego wejścia w konflikt z prawem oraz świadomość dolegliwości finansowej z tym związanej powinny skłonić oskarżonego do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego.

O zaliczeniu na poczet grzywny okresu zatrzymania oskarżonego orzeczono na podstawie art. 63 § 1 kk.

Sąd zdecydował o orzeczeniu wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku. W ocenie Sądu niewielki stopień nietrzeźwości oskarżonego przemawia za stwierdzeniem, iż niewielki jest również stopień zagrożenia dla innych uczestników ruchu ze strony oskarżonego prowadzącego pojazd mechaniczny. W tej sytuacji nie jest konieczne odizolowanie oskarżonego od innych uczestników ruchu na okres dłuższy niż minimalny okres zakazu przewidziany w art. 43 § 1 kk. Wprawdzie w toku dochodzenia nie zatrzymano posiadanego przez oskarżonego prawa jazdy, jednakże z wyjaśnień R. K. wynika, iż o zagubieniu tego dokumentu poinformował właściwy Wydział Komunikacji. Z tych względów Sąd nie zobowiązywał oskarżonego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych (art. 43 § 3 kk).

Wysokość wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu ustalono na podstawie § 14 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1348 z późn. zm.)

Z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżonego (który z uwagi na stan zdrowia i upośledzenie narządów ruchu po wypadku komunikacyjnym ma problemy ze znalezieniem zatrudnienia) Sąd zwolnił R. K. od obowiązku uiszczenia należnych kosztów sądowych, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.